

Número -8
Novembre 2020

inCULT!

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Què ens heu comentat:

«A los humanos nos pirra un ano,
pero hay quien no lo admite, vaya»

«El yiyou parece hecho con sobras del jocker.»

EDITORIAL

Nous mallorquinxs, els de la generació X...

Generació Xm, o mx, m de ma-llorquins. M'agrada veure que sa gent de poble acaba/em sent la més moderna. Som sa generació que encara hem de mirar al diccionari com s'escriuen ses coses perquè no volem sortir al «Vereno», que xerram amb mem xinesos, menjam panades de ses bones (i ben farcides) i panellets. Ens preocupam dels pronoms de les persones i demanam perdó per fer preguntes. Ja tenim una edat, ens colgam prest i ballam al capvespre. Feim art, del barat i de s'altre, ens esbutzam de riure amb l'humor negre i tenim por.

No sabem on som ni cap on anar. Ens adonam de que som a mitjan lloc i que encara hem de fer una revolució o dues. Mentre, arriba d'improvist el **número -8** des *Cerebreco*.

Podeu enviar *hate mail* (amenaces de mort) a: cerebreco@protonmail.com o cercar-nos per Facebook, Twitter i Telegram: @cerebreco

Dotze números

Del *Cerebreco* en farem un número per mes durant un any. Si voleu veure'n més números podeu fer donacions aquí: <https://ko-fi.com/cerebreco>

Preguntes

Què? Que no hi ha homòfobs que xerrin català?

Si hi ha marietes d'extrema dreta...

Y ahora es cuando lo traducen y pierde la supuesta gracia?

Gràcies per pensar que això pot arribar a tenir gràcia.

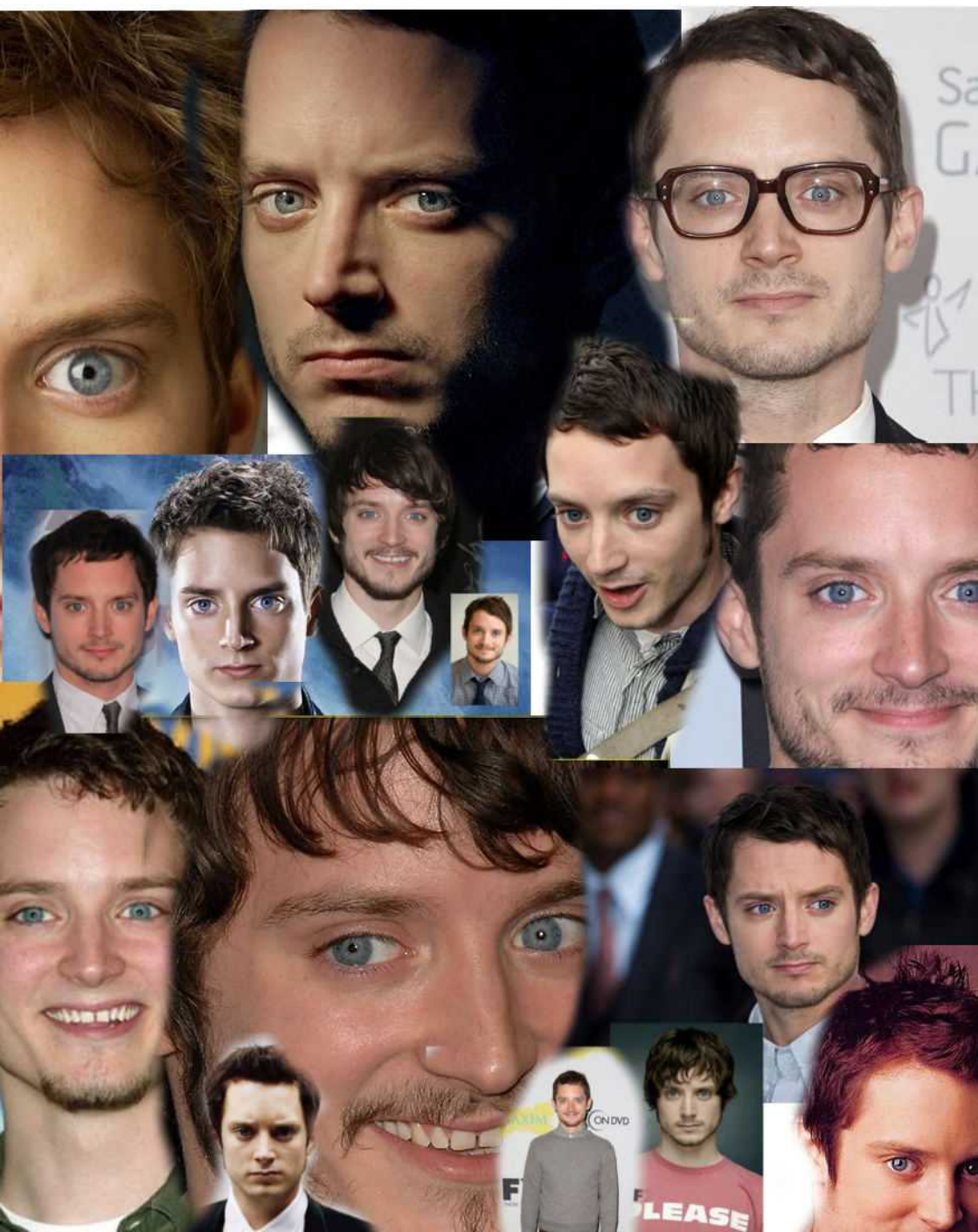
Fa quatre números que vos segueu però no entenc res. En topar-vos, vos enfonsaré les dents!

Hauries de mirar aquests atacs d'ira i canvis d'humor. Vine, te podem fer preu.

Que cansinos que soys hacer un poco de humor de corona virus hombre lla no pienso leer vuestras mierdas mas

Avui he arribat al màxim de la quota d'espanyols que puc atendre. Totes les nostres línies estan ocupades. Torni a provar-ho un altre dia, a una altra banda.

Dins aquesta sopa de Daniel Radcliffes, heu de trobar un Elijah Wood que hi ha amagat. Sort

CALLA

Mistress Perenque

COSES DE L'HETEROPATRIARCAT

Som feministes, sempre i encara no basta.

Potser sigui un exaltat però ningú em fa cas quan dic que tot és política (i que tot és publicitat). Si mires la sèrie 24, estàs mirant anuncis, molt concrets que et venen que segons quines ètnies i segons quines nacionalitats són «bones» i quines són «dolentes» (llegiu terroristes) i que tot és vàlid en nom de la «llibertat del món» (que vol dir, la invasió per par dels Estats Units del territoris que tenguin qualque bé amb el que es pugui fer negoci, especialment ells).

En aquest cas concert, trob lògic que allà provin de rentar els cervells dels seus ciutadans. Quan flip, i molt, és quan aquest missatge els hi compram per aquí. Flip igual com quan compram la publicitat que ens fan des d'Espanya, un projecte que no ens convé i sembla que només ara hi ha gent que se n'està adonant.

A la captura d'adult, podeu veure el subtítol d'una de les actrius (si mal no record) de la nova sèrie de Dark Crystal. Dones estatunidenques que ja han comprat que hi ha «diversos feminismes», una publicitat encoberta i perillosa que ha arrelat, de que hi ha feminisme que no vol dir **igualtat**.

Estic a un podcast de deixar d'escoltar *Aquí hay dragones* perquè després de fer befa xerrant de Los Bravos, on es deia que cada integrant del grup era d'aquí i d'allà, un dels *senyoros* feia broma comparant les diferències entre Alemanya, Andalusia, Catalunya, Galícia i Madrid a barris del seu poble perquè les diferències no són tan grans.

La darrera perla del *senyoro* en qüestió és explicar com es va fer una banda sonora i nomenant tots els noms dels músics mascles amb nom i llinatge (fins i tot el que *passava por allí* a fer no sé què) i les coristes. Repetesc «LES CORISTES». Les dones no tenen nom, *total, no importa*.

Això mateix passa quan a llibres d'història *friqui* l'autor mascle fa un «qui és qui» del seu entorn i dedica una pàgina a la secretària, tres quartes parts de la qual són per definir el seu aspecte. En queixar-me la resposta va ser «Si tengo más pero no había espacio», així que com que no hi ha espai, el que destacam és tot excepte el que ens importa: el seu paper a la història.

Podem canviar això? Ja no és que sigui absolutament necessari, i no és que necessitem tones i tones de paciència i esforç... de fet, és una feina en sí mateixa. El problema és com ho feim sense acabar com a pomots. Ens hem de replantejar el nostre humor? Som metaracistes quan feim befa de la comunitat asiàtica perpetuant els estereotips? Som hipermasclistes quan cosificam els bombers? Hem d'afegir una disculpa després de cada acudit? Per ara ens escudarem en que ens en fotem del ball i els sonadors amb un dit mentre amb l'altre ens autoacusam.

Ninjago? Masclista, apropiació cultural, publicitat encoberta de productes...

他是一个傻瓜谁读这一点

«Eres mafalsa que una gayeta xina»

Probelbio Populà

CASOS ESTRANYS

<https://www.diariodemallorca.es/mallorca/2020/05/19/fase-ii/1510125.html> 150% Cerca

alidad con menos restricciones.

todo se insistirá en la limitación de asistentes y en mantener la **distancia** social y, en o, la cita previa va a ser una gran aliada a la hora de planificar actividades. Como norma la fase 2 se reducen los aforos en todo tipo de establecimientos y actos. Así, a los podrán acudir un máximo de 25 personas si son al aire libre y quince si se celebran en cerrados. Los asistentes a entierros y a los lugares de culto se deberán reducir a la mitad.

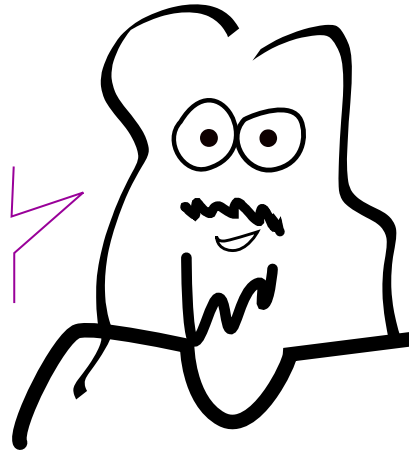
QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Endevé, el que està passant a Catalunya... un desastre. Fatal tot. Uns terroristes tots...

Què voldran tapar ara els espanyols... serà gros

Bueno, bueno... millor no xerrem de política... Què la feina?

LLESQUES DE VIDA (I)

Taxi, a Tahití!

Via Làctia, Sistema Solar, la Terra, Ciutat, Carrer Aragó, setè pis, porta D, dormitori, llit. N'Anna no havia pogut dormir gens bé, la calor de l'estiu, un de ben fort enguany, feien que els llençols s'aferressin al cos, ofegant-te. Suava sense moure's. Odiava aquella sensació. No havia pogut descansar per la calor i pel tros de verro que roncava devora seu. Què n'estava de farta!

–Tktktktk –va fer amb la boca–. Re-quaranta putes sagrades!

Feia una bona estona que tornava a fantasiejar amb anar-se'n a viure a Tahití. Desitjava de tot cor que fos el paradís que s'imaginava. Un paradís on córrer nua per la platja menjant cocos. En aquell moment pensà que no tenia ni idea de si n'hi havia de cocoters però li donava igual. No volia perdre's en els detalls. Si no n'hi havia, menjaria la fruita típica d'allà directament dels arbres. Podria fer la seva versió del *Lago Azul*. Va riure per dins. El seu paradís imaginari es va trencar en mil bocinets amb un ronco d'en José.

–¡José! Levanta, que son casi las siete. –El va sempentejar provant de reprimir el seu enfad–. Vaaa!

–Joé, que faltan casi diez minutos. –Va dir amb veu pastosa–. Dejame lere nis... –Afegí intel·ligiblement mentre tornava a aferrar la son.

–No quiero volver a llegar tarde. Va. –Va insistir mentre espolsava miques de pa imaginàries. Gest que li recordava a sa mare. S'havia convertit en ella massa prest.

En José obrí un ull, tossí, amollà un pet i quedà mirant el sostre una estoneta. Després, lentament, va començar a aixecar-se.

Semblava que la seva vida anava a càmera lenta. Qualsevol acció necessitava el doble de temps del normal. Això la posava dels nervis. Li pujava una sensació pel coll que la feia voler sortir corrensos cridant com una boja. Fins el cony estava ja de tot.

Es va dutxar i varen berenar a l'estil «obr això dolç de factura industrial» mullat en cafè amb llet. No es varen dir res en tota l'estona. Ella el mirava per damunt la tassa. Va estar a punt de comentar una notícia beneïta que va recordar però va perdre les ganes tot d'una.

En acabar varen baixar aviadet al carrer. En José l'acompanyava a la feina. N'Anna feia de caixera a un banc que just ara tornava a canviar de nom. Canvi de nom, canvi d'amos. Això només volia dir una cosa: més gent al carrer. No era moment de fer res que la posés al cap de la llista de candidates a partir.

—*¿No puedes hacer un poco más de prisa? Faltan diez para que tenga de entrar.*

—*¿Y qué quieres que haga? ¿No ves como está el tráfico?*

En José tenia una espècie de do natural per trobar sempre els embussos i posar-se al carril més lent de tots.

—*Bah, para aquí.* —Va dir mentre mig botava del taxi—. *Taluego.* —No tenia ganes de discutir i se va estimar més fer els *cent metres llisos amb talons.* Així s'espaiaria un poc el cap.

En José va quedar darrera el volant. Pensant en les seves coses. Sempre havia fet de taxista. Havia heretat la llicència del seu pare i aquest del seu padrí. Una estúpida tradició que s'estenia com una malaltia contagiosa. Se'n penedia un i mil cops d'haver-se estimat més guanyar duros prest que seguir amb els estudis. Semblava que era l'únic que necessitava mirar-se els dits per comptar!

Imaginava com haurien sigut les coses d'haver anat a la universitat. Tot seria més fàcil. Ell seria més feliç. Ho podria tenir tot. No com ara, que el record més agradable que tenia era quan va comprar allò de bolletes de

fusta per posar al seient. No tenia ni idea de com es deia. Ho miraria al diccionari en arribar a cases.

Va fer un parell de voltes abans de decidir si volia anar a esperar a l'aeroport o davant s'Augusta. Podria haver estat artista de cine. Encara que no sabia què s'havia d'estudiar per sortir a la gran pantalla. No li semblava gaire difícil, la veritat. Podria haver viscut amb un equip que el pentinàs i li duqués cafès tot el dematí, mentre tots els seus amics envejarien la seva fama. Va somriure.

–Tengo que pararme a comprar ambientador. –Va pensar–. De lavanda. No. De pino mejor. No se vayan a pensar... –Va riure i tossir.

N'Anna va entrar al banc a les totes amb el seu uniforme de retxes, odiava les retxes. I aquella falda que li arribava per davall els genolls.

–Amb lo guapos que tenc els genolls! –Va dir-se a ella mateixa. Va fitxar, saludar els companys i es va seure al seu taulell a l'espera impacient de que entrés qualcú per actualitzar la llibreta. Oh, com odiava aquella feina. Qui pogués ser a Tahití!

Dematí rutinari

Na Rosa es va aixecar a mitjan dematí, com sempre. Amb un somriure a la cara, com sempre... I com sempre: tota sola. El seu marit feia hores que havia partit. Fa anys, la despertava abans de sortir amb una besada al front però ara ja no. Ara s'havia convertit en un moble més de l'habitació. «Coses de la vida», es deia. Així podia dormir d'una tirada, perquè li encantava dormir. Quan li arribés la mort, seria al llit segur. Tenia la sort de fer feina a un bar, no massa enfora de ca seva, al torn d'horabaixa. Així podia aixecar-se un poc tard i fer un parell de coses per la casa sense presses, abans de començar.

Com sempre, es va fer un cafè ben carregat i ben llarg i, com sempre, posà la televisió, al canal infantil. No suportava haver d'aguantar els programes aquells de gent que cridava, ni les notícies, ni gairebé res que fos

mitjanament depriment. Sabia que silenciava aquells pensaments tristos amb una ovella cantaire, un porquet ballaruc i amb allò que semblava un eriçó poeta. «Coses de la vida.»

Com sempre, va quedar amb la mirada perduda i se li va refredar el cafè. Com sempre, el va encalenticir i com sempre se'l va acabar i li va quedar a la boca aquell gustot com de cremat estantís. Va escurar tot en un moment, es va canviar i va partir cap a la feina. En arribar, el seu company li va saludar breument i va partir ràpid.

–Cada pic frissa més aquest al·lot!

Va granar devora la barra, abaixar l'aire condicionat. Sempre discutia amb el seu company per la temperatura de la merda d'aire. Va fer cafè. La porta es va obrir al poc:

–Bones Artur. Com estàs?

–Bé. Me poses... –Es va aturar a mitja frase mentre na Rosa li acostava el cafè amb un somriure a la cara–. *Uff!* Gràcies. Tan previsible som?

–Direm «puntual» que queda un poc millor, no? –Seguia somrient mentre el mirava. Pobre, era tan transparent. Un home gris i avorrit vestit amb aquella americana i corbata. Amb la calor que feia! Però clar, al banc els hi feien anar així; no importava l'estació de l'any.

–Què? Vares sortir ahir? –No és que l'interessàs gaire però no havia xerrat amb ningú des d'ahir.

–*Nah*, què va! Vàrem anar de boda s'altre dia i ja me va bastar. Vaig agafar un *merdussot* a la festa que me va durar fins ahir! Tornam vells...

–Uh! No t'imagín ballant a tu.

–Noooo... bé un poquet. *Lo* típic, no? Unes copes, una conga i *perreo*.

Na Rosa se'l podia imaginar: amb la copa a la mà i flexionant els genolls a destemps o caminant com un simi aixecant els braços, mentre mirava als costats, sentint-se ridícul. Mentre estigués sobri, clar. Així deu follar, sense ritme ni imaginació. Quina llàstima!

–Ha ha ha. Mira tu. –Contestà sense perdre el somriure–. Són coses de la vida.

Sentint-se sensible

Pinzells nets. Llenç en blanc. Ho era tant que semblava sentir l'absència de color amb eco. Una mortalla. N'Alfred sentia que s'ofegava, buid i paralitzat. Era estrany perquè alhora sentia la necessitat irrefrenable d'escapar però no sabia cap a on. Era com estar tancar a una gàbia sense portes, voler volar sense saber com, ni en quina direcció. Què collons li passava? Era un frau? Havia arribat el moment en que ja no tenia res a dir? Havia tengut sort i havia fet un parell de quadres de merda que qualcú havia comprat perquè feien joc amb les cortines? No tenia talent i ara era el moment en el que havia de dir-ho a tothom. No podia respirar. Va seure a un tamboret i va posar el cap entre les mans, arrufant-se lentament.

Només es sentia alegre mentre era amb en Lluís. Què li havia donat? Aquells ulls verds eren la seva droga? Es posava calent només de pensar-hi.

–Re-deu. –Va dir baixet.

Es va aixecar, anà cap a la cuina i es va prepara un te. Amb la tassa a la mà va tornar-se a mirar el llenç. Blanc. Immens. Que li tornava la mirada, pulcre. Se'l va imaginar fent-li befa:

–Ets un forner que ja no fa pa. –Semblava que li xiuxiuejava amb sorna.

Se va estirar a terra deixant la tassa al seu costat. El tacte fred de les rajoles el va alleujar breument. Va calmar el seu cos però no la seva ment.

–I si prenguéis drogues? –«Drogues» va riure. Sent adolescent havia sentit curiositat per aquella «apertura de la ment» que li prometien però va tenir la sort de veure als seus amics fumats per saber que tot allò era mentida i una pèrdua de temps.

–En Lluís sí que és una bona droga. –Pensà mentre s'empalmava–. On putes serà?

Es mirà el llenç per mil·lèsima vegada, encara estirat a terra. Seria el moment de cercar una feina «de debò». Una activitat avorrida i monòtona on no hagués de pensar en res. Com un robot. A una oficina, fent fotocòpies... Sense adonar-se'n va quedar-se adormit mentre els seus pensaments es perdien i tornaven més absurds.

Còmodament gris

N'Artur va entrar dins el banc. De bon humor i amb l'energia que li donava el tercer cafè del dia. Es va acostar a n'Anna, amb una expressió infantil a la cara i li va demanar:

–Penses que som...?

–Sí. –Va contestar ella sense aixecar la vista dels papers que tenia damunt la taula–. Ets **totalment** predicible –va pronunciar molt poc a poc–. Cada dematí em demanes el mateix després de veure la dona del bar. I cada dematí et responc el mateix.

N'Artur va quedar bocabadat. Anà a dir quelcom, es va aturar, s'ho va pensar millor. Va tanca la boca, somrigué i va fer un gest amb les mans de mascle ferit a l'orgull, que vol fer veure que no passa res. Va fer mitja volta i tornà al seu lloc sense dir res més.

–És simpàtic amb mi o és que em cerca? –Es va demanar na Rosa–. Buff! Pensar en homes a aquestes hores... Ai! Que no tindrè temps de berenar! –Va exclamar en mirar l'hora.

Havia perdut tres minuts del seu descans. Va pegar un llongo i va entrar dins el bar.

–Bon dia! –Va dir i es va recolzar a la barra on hi havia dues persones que la van ignorar, amb els ull vidriosos.

–Amb dos sucres? –Va demanar na Rosa. Mentre començava a preparar-li el cafè.

Banyes

Aquell era el tercer cop que el cotxe de policia passava per davant del bar. Semblava que cerquessin res.

–Tío, ¿vas a pasar otra vez? Que se van a pensar que les vamos a montar una redada. –En Lluís estava més nerviós perquè allò era una assumpte personal que de que fos assetjament–. *Venga, déjalo ya.*

–*¡Como pille con quién me la está pegando, lo destrozo!* –Va tornar a dir en Manuel amb un to que feia por.

–*¿Sabes que estás muy setsi cuando te pones posesivo?* –Va fer broma en Lluís provant d'alleugerar la tensió. El seu company es va girar sobtadament i el va mirar de cap a peus:

–*Tst no descartes que al final me fugue contigo. Que tendré menos problemas, coño.*

–*¡Boh! Esos se lo dirás a cualquiera que lleve uniforme, puta.* –I ambdós rigueren.

–*¿Cómo te va con Alf?* –Canvià de tema en Manuel.

–*No le llames «Alf». ¿Que estoy saliendo con un alienígena, ahora? Alfred, se llama Alfred.*

–*Bueno, eso, Alfredo... no te pongas «tiguismigis» ahora.*

En Lluís es va mossegar la llengua i el va ignorar responent:

–*Bien. La verdad es que muy bien. Bué, todo lo bien que se puede ir a los tres meses de conocernos, claro...* –La veritat és que no volia bravejar, en part perquè no ho volia fotre, mira tu, una beneita superstició. Ni per passar-li pels morros al seu company.

–*No sabes cómo te envidio, macho. Mírame a mí, aquí, vigilando a mi mujer en horas de trabajo. ¿Y qué va a pasar si los pillo? ¡Que me los cargo, mecagondiós!*

–*Venga, no flastomes... y a ver, ¿tienes pruebas o solo son sospechas infundadas?*

–¿«Infundadas»? No mejodas. Estoy seguro de que me la está pegando con otro. Se arregla más, está más alegre sin motivo. ¿Te parece infundado eso? Joder qué puto calor. ¿Está el aire en marcha?

–Sí, claro. Es que hace mucha calor. Mira, será mejor que nos vayamos ya y que hables con ella.

–Sí, puede que tengas razón. –En Manuel va voltar per un altre carrer i es varen dirigir cap el centre.

Cada dia era el mateix, la gelosia d'en Manuel, un parell de multes, anar a berenar i separar uns gats que es barallaven. En Lluís s'havia ficat al cos perquè somiava amb persecucions de pel·lícula. Volia tancar un parell de caps de la droga i pegar tirs: Un poc d'acció, collons! No vigilar una cambrera i el seu amant imaginari. A aquest pas acabaria patint de morenes i agrura, assegut a una taula de la comissaria omplint informes de moixos perduts.

Espectador

En arribar la nit, en Lluís voltà les claus i entrà a ca n'Alfred. Feia un poc més d'una setmana que quasi cada dia dormien plegats però semblava com si duguessin una vida convivint. Va deixar la bossa on duia unes mudes a l'entrada i passà a l'habitació principal, la del finestral d'on es veia quasi tota la ciutat. La llum que hi entrava era rara i donava una textura estranya als quadres que hi havia penjats. Es va quedar mirant el quadre que li va fer n'Alfred fa uns mesos, abans d'embolicar-se per primer cop. Era hipnòtic. Era com si mirés el seu jo d'una dimensió paral·lela. La meitat superior el mostrava amb mirada de desig, nova, intensa. Recordava que mentre el pintava, es miraven intensament. La meitat inferior era la nina de n'Alfred, enorme, i en la qual es reflectia la seva figura.

N'Alfred es va acostar i el va abraçar per darrera suaument. Li besà la base del coll.

–Hola agent. Ha vingut a empresonar-me?

–No si no ha fet res dolent, senyor.

–Idò què fa enmig de la sala? Ah! *Capullo* vanitós. Contempla *lo* bell que és. No li fa vergonya?

–M'encanta. Tens molt de talent, saps? –Li agradava molt això d'ell. Com podia capturar allò intangible, el silenci.

–Sort que un dels dos pensa així. Encara que no faria massa cas, segur que només ho dius perquè et vols ficar al llit amb mi.

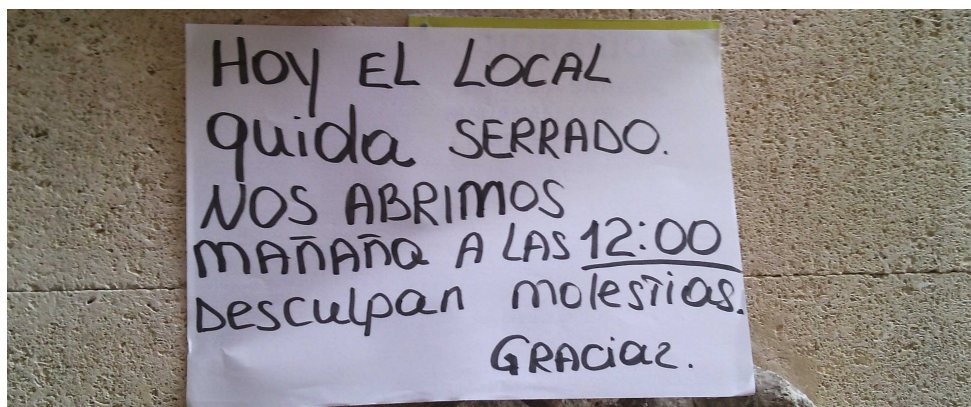
En Lluís va voltar i el besà. Varen gaudir una estona de la seva pell, drets, nedant dins la llum d'aquella publicitat de neó.

Un botó. Una llepada. Un coll infinit. Tors en tensió. Camisa fora. Redescobrir uns abdominals. Electricitat. Trobar-se el reflex miniaturitzat dins les pupil·les. Llengua. Roba interior. Ritme accelerat. Respiració intensa. Nu. Pausa. Descobrir una pell nova. Nu. Tacte suau. Un punt especial. El plaer de tornar amb calma. Pessigolles. Lòbul, coll, espatles, penis. Viatge de tornada. Peu, cuixa, penis, pit. Passió controlada.

Continuarà...

Aman Nòlem

CASOS ESTRANYS

NOTISIÓ!

El titulars destacats del dia:

ESPORTS: Un home ha fet un gol a un partit. Ha cridat: «See!»

CULTURA: Un torero ha dit, sense alè ha dit: «Pos bueno, no?»

POLÍTICA: Un capellà ha dit de barri ha dit: «Deixau que se m'acostin els nins...»

Horòscop novembre

Àries: Ningú se'n recordarà de la festa que volies fer i ploraràs a un racó. Color de la sort: negre. Dia especial: A ningú li va importar.

Taure: Els veïnats es comprara un lloro només per fotre. Et posaran raggæton perquè puguis escriure una piula indignat. Pujaràs de pes i perdràs pèl. Color de la sort: fúcsia. Dia especial: quan tu diguis.

Bessons: Deixau anar, ningú vol comprar les merdes aquestes de l'Ervà Rai. T'han estafat. Dedicat a la coca. Color de la sort: vengà va, posa't a fer feina ja. Dia especial: tots si no entres a la presó.

Cranc: Tendràs un més optimista. Veuràs una aparició de la verge Maria a la paret. Alerta però no et passis, són taques d'humitat. Si ets lampista aquest mes tendràs feina. Color de la sort: verdet. Dia especial: demà.

Lleó: Va, espavila. Que ja tenim una edat per seguir fent aquestes beneitures. No és sa ni per tu ni per qui t'envolta. Deixa els pokemon, el manga i cerca una feina que ta mare està ja perquè la cuidin a ella. Color de la sort: blanc lleixiuet. Dia especial: avui, aixeca es cul.

Verge: Divorcia't no val la pena. No deixarà els mangues i mai et veurà amb tant de respecte com a sa mare. Després de trenta anys ja hauries d'haver-te adonat. Que semblam pàrvuls. Color de la sort: qualsevol. Dia especial: avui.

Balança: No hauries d'haver menjar això que quedava al fons de la gelera. *Con la que está cayendo*. Que semblam nous. Ni s'agafen coses d'enterra, ni es fiquen els dits al endolls (per a tu enxufes). Engreixa un porc si no saps que fer amb les restes. Color de la sort: seriosament? Si no sortiràs de l'hospital en dies. Dia especial: Cap. T'hauria de fer vergonya col·lapsar ara urgències.

Escorpió: M'havies de telefonar però has passat. Quina excusa me posaràs aquest cop? Estic fins els nassos ja. Si això no et convé m'ho dius i tant tranquils. Cadascú cap a ca seva que falta gent. No entenc que et passa amb mi. Jo que he de suportar ta mare que no l'aguanta ningú. Mal te pegui rampa als orgues. Color de la sort: blau. Dia especial: quan te trobi que t'esbucaré sa barramenta.

Sagitari: No sé com li consents que em faci això. Que ja som adults. Que te he rigut les gràcies amb lo fatxada que pots arribar a ser. No teniu vergonya. Al final, vos passarà un de nou i serà la vida, que ja ho diuen que qui sembla recull. Que no sabeu qui som jo. Que vos rigueu de na Maria la *cantaora*. Color de la sort: marró. Dia especial: un dia d'aquests, que tenc molta paciència.

Capricorn: A ningú l'importa el que has menjat, si has cagat o si has fet pa. Prou. Tanca-ho tot i deixa de fer pena. Color de la sort: rosa. Dia especial: ahir

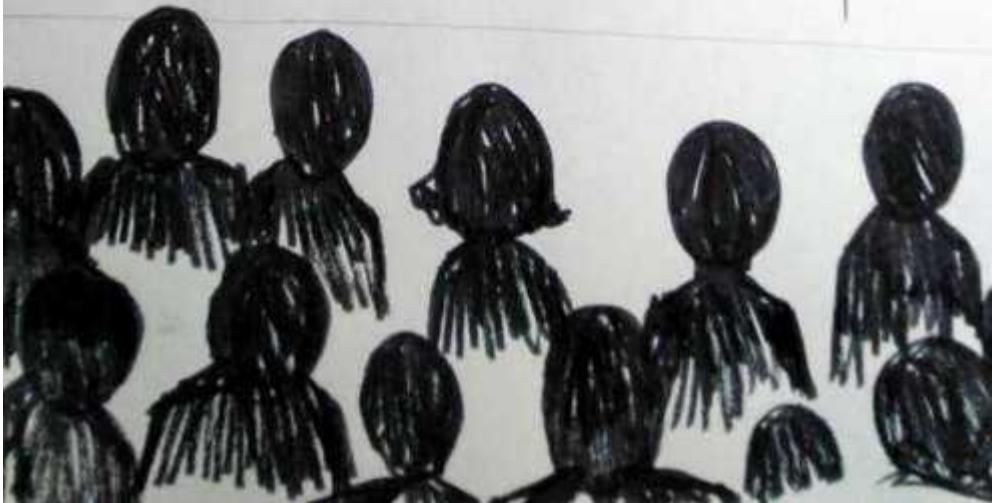
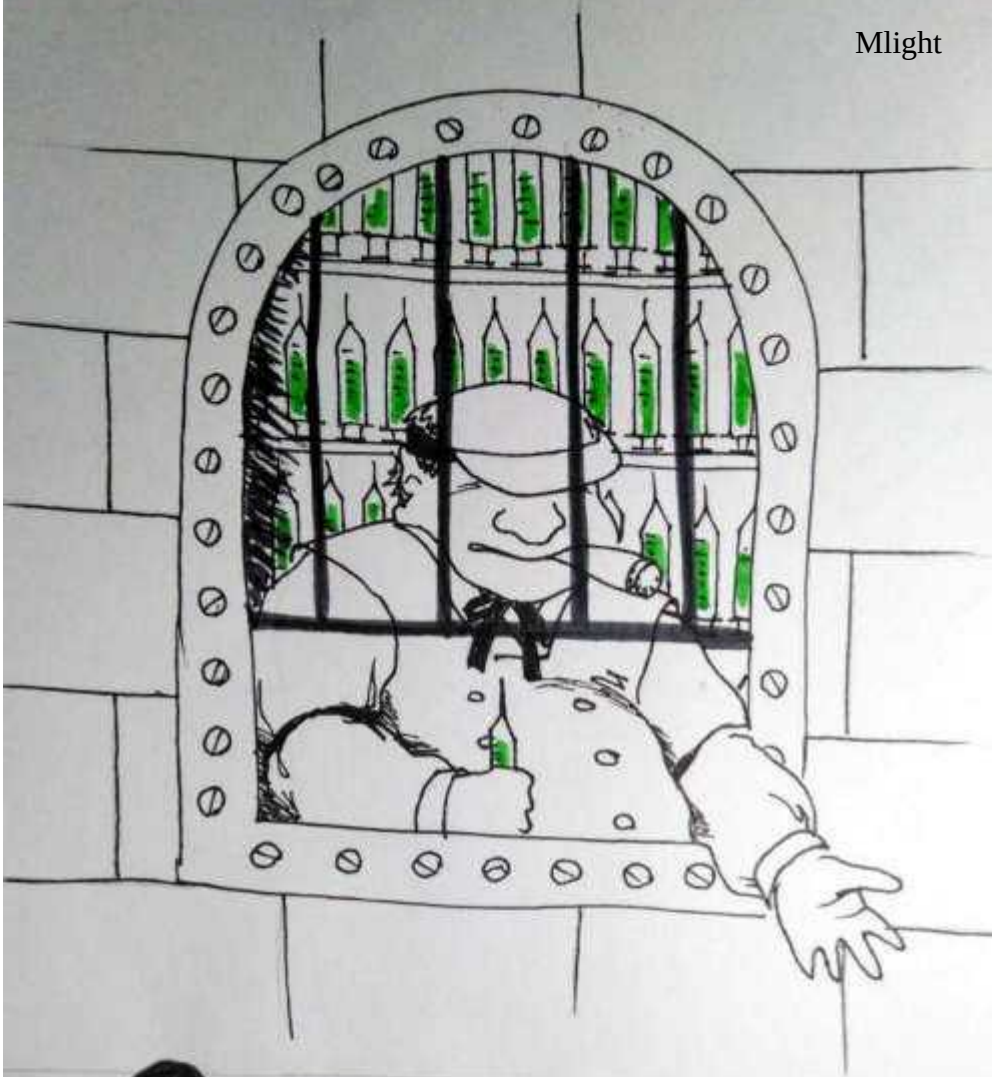
Aquari: aquest mes serà especialment bo. Compra paper higiènic i llevat que passaràs uns dies de festa a cases. Amb poc es pot viure, mira endavant. T'arribarà el *finiquito* d'aquí poc. Color de la sort: tria'n un. Dia especial: dia primer.

Peixos: Que sí, que tot serà meravellós. Ven la guitarreta dels orgues i no emprenyis més per youtuf que fas oi. Color de la sort: negre. Dia especial: cap. Ets un fracàs.

QUIN TÍTOL PORNO ETS?

Tria de cada columna els números del PIN de la teva targeta de crèdit i digues-nos quin títol ets!

	1 ^r dígit	2 ⁿ dígit	3 ^r dígit	4 ^t dígit
0	Va anar directament a	despullar-se	I li deixaren com a la bandera del Japó	Tots els foradells coneguts.
1	L'únic somni que tenia era	cercar feina	I li empastifaren amb mel	El cul. El cul.
2	Com que li cremava va	xerrar en públic	I ràpidament li grataren	Tota la figa.
3	Una nit d'estiu sense adonar-se'n pensà en	Netejar-se bé allà abaix	I li encetaren	Allò que no sona.
4	De sobte, sense venir a cuento començà a	il·luminar-se amb una espelma	I li tocaren	Lo del davant i del darrere.
5	Tots els veïnats volien	prendre-s'ho amb calma	I li barrinaren	Per aquí i per allà
6	Mentre, a la granja, tothom dormia va aprofitar per	Operar-se	I li varen menjar	l'entrecreix.
7	Uns lampistes ben dotats arriben per	Fer-se sa neteja dental	Mentre llepava	Sa poma.
8	Vaig demanar una bombona de butà. Volia	Comprar tomàtiques	Alhora que li cosien	El sonador.
9	Ja feia molt de temps que cercava	Mejar-s'ho bé	Mentre li bufaven	Sa fava.

The Neverending Story

–Sí es mío, pero el pobre tuvo una malformación al nacer y es raro – solté sin pensar. Lo que me importaba es que no quisieran quedárselo. Los miré y a pesar de estar encañonado, recogí la mochila a Gizmo y me dirigí hacia la puerta.

–¿Dónde crees que vas? –Oí a mi espalda...

–Ojalá lo supiera, pero no tengo ni idea, espero que nos os haya molestado todo esto. Lo siento. –Y aunque aún notaba su animadversión hacia mí, cerré con la esperanza de que no me pegaran un tiro a través de la puerta.

Corrí como alma que lleva al diablo, tenía que ponernos a salvo. Cuando ya llevaba un par de horas caminando, el hambre se hizo notar. Vimos una cafetería y nos paramos a comer. Tenía tanta hambre que cualquier cosa me habría ido bien. Me asecé como pude en el baño y seguimos nuestra aventura/huida. Porque eso era... una huida.

–No sé dónde vamos, Gizmo. ¿Volvemos a casa? –Me miró con ojos de terror.

–Vale, vale, lo pillo. A casa no... –pues a ver dónde porque no tengo ni idea. A pesar de mi respuesta Gizmo seguía teniendo la misma expresión de terror.

–Mira, mira a quién tenemos por aquí. –Dijo sentándose frente a mí, el mismo de ayer. Dándole un manotazo a Gizmo, que lo tiró un metro lejos, farfulló–: Quita gato.

Tenía razón se parecía más un gato que a un perro. Otra vez el tío de la cafetería de Kate... ya podría tener otro tipo de déjà vu. Si es que eso se llama así... Me miraba fijamente.

–Huyes muy mal pequeño Indiana. Te vi ayer...

Joder, no sonaba nada bien, si ayer estaba sorprendido hoy estoy acojonado. Y mi sarcasmo saltó a la palestra.

–Te caigo bien.

–No. Mira chico, tengamos la fiesta en paz. No encontramos nada en tu casa y ya sabes lo que busco.

–No, no lo sé.

–¿Crees que soy imbécil?

–Te juro que no tengo idea.

–¡Vaya, pequeño Indiana! Los tienes bien puestos... Apréndete esto: con Bellok tienes mucho que perder. –Uno de sus secuaces se acercó y le comentó algo al oído.

–En fin, mini Jones, si no sabes qué busco... ¿de qué huyes? Pero no creas que ocupas todo mi tiempo, me he de ir... pero nos volveremos a ver. ¿No es verdad, Smith?

–Sí, señor.

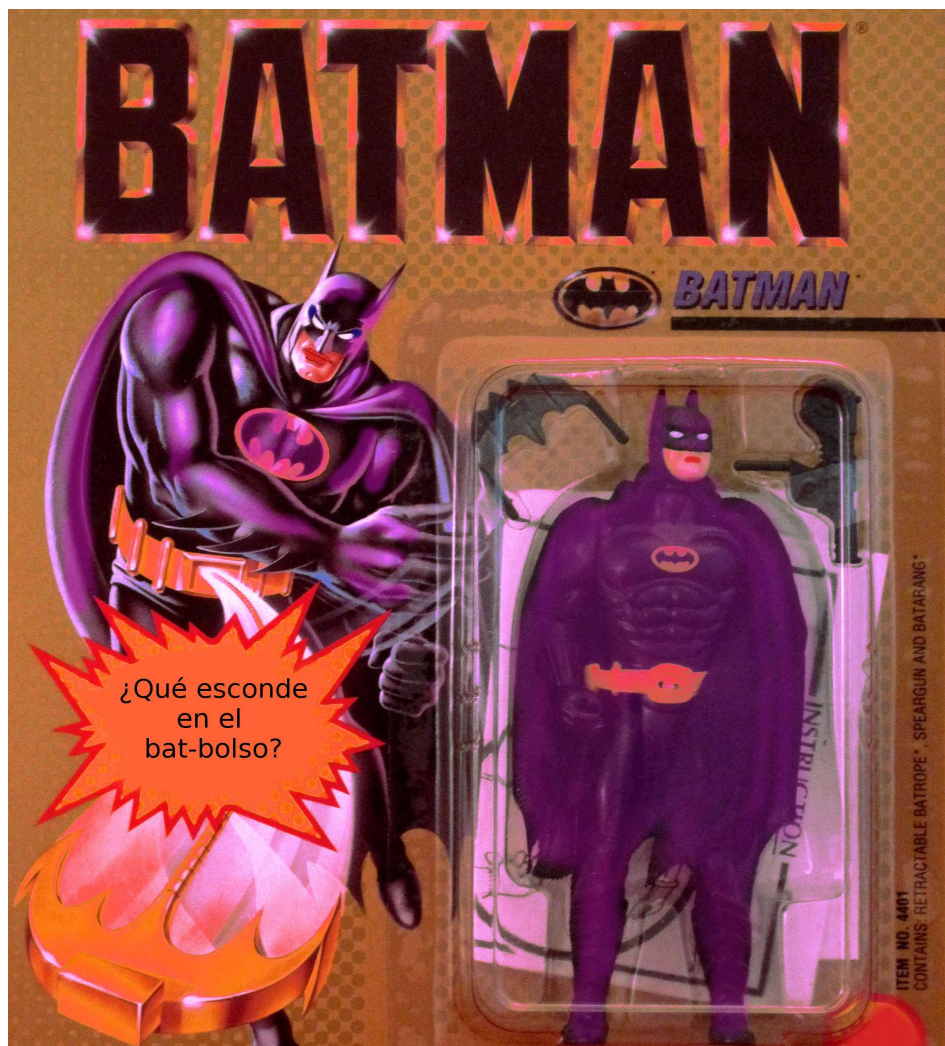
Sonó lejano en la cafetería... le miré y tenía sujeto a Gizmo, que luchaba.

–¡Nooooooooo! –Grité. Y un golpe en la cabeza lo dejó todo negro.

Continuará...

JUGUETES TRANS-OFENSIVES

Ofenen per igual a tothom: FATMAAAN

Ofenen per igual a tothom: Bàrbara/Jessy

TEN TO PERVERSION

Acte 5. Acte de fe

El llavis i la llengua de na Llum varen deixar de moure's al voltant del meu membre. Vaig baixar la cara per poder veure que és el que passava. Per primer cop la profunditat dels seus ulls va desaparèixer i encara que em mirava fixament vaig intuir que estaven escrutant el seu interior intentant esbrinar si les següents paraules havien o no de ser dites.

Vaig donar una passa enrere, no hi havia somris ni picardia. Un entorn totalment nou que em va provocar la inquietant solitud de la revelació i de l'anunci pel qual no estava preparat. Havia après a deixar-me endur pel joc, pel plaer i per la incertesa. Aquella expressió era territori conegut i a la vegada deixeble de la mestratge dels cauts, cosa que no era ni de lluny una característica que na Llum havia mostrar fins aquell moment.

–Hi ha alguna cosa que em vulguis contar?

Vaig fer la pregunta amb l'aire que sortia de la gargamella tímid de fer el recorregut de la meva boca a les seves orelles.

Les seves primeres paraules però, van tenir de la consistència del metall.

–Quant vols saber?

Realment no sabia què contestar i ho vaig deixar entreveure amb un silenci, tal volta massa llarg, que va deixar el temps suficient perquè fora interromput per una altre pregunta.

–Vols saber què fan els altres al pis d'adalt? No sé si estàs preparat.

Ningú mai està preparat per res, vaig pensar. Aquesta sempre ha estat una màxima que he tingut a la llista de pensaments imprescindibles trets de tots els llibres de filosofia barata que tan m'agradava llegir.

–Vols saber què és la realització del desig? Si sortim per la porta no podràs tornar enrere. No hi ha camí de tornada. Fora d'aquesta habitació hi ha el sanctasantórum dels desitjos. Allà on està permesa la realització de qualsevol tipus de plaer. Tan sols necessit un sí o un no.

La brevetat de la frase em va fer dubtar, per primera vegada, d'acceptar una proposta de na Llum. Durant un breu moment els ulls van girar de dreta a esquerra i d'adalt abaix com si cercassin un rètol dins la meva ment on hi hagués escrita la resposta. No hi havia resposta, era una decisió, un acte de fe el que m'estava oferint i com tots els actes de fe, el bot cap a l'abisme ha de ser donat per un mateix.

Em vaig pujar els pantalons i vaig posar la mà sobre el pom de la porta. De seguida la mà de na Llum es va situar damunt la meva i la va fer girar. La porta es va obrir i la llum del passadís va fer que per uns instant no veiés que hi havia a l'altre costat.

Quan vaig recuperar la visió, el passadís del pis d'adalt va comparèixer. Les seves parets folrades de fusta i les portes tancades. No hi havia cap dels amics de na Llum i vaig suposar que estaven dins alguna de les habitacions.

–Tries una porta? –Em va demanar na Llum.

–Que hi ha el darrera?

L'expressió de na llum s'havia relaxat. Tornava a tenir la mateixa seguretat desafiant de sempre.

–Darrera hi ha plaer, somni, la verdadera essència de la perversió, il·luminació de l'ésser humà, la llibertat i el que tu vulguis que hi sigui.

Vaig entendre que era irrellevant la pregunta que m'havia fet. Tan feia quina porta triés. Vaig escollir la que era enfront de la nostra. Tot seguit,

na Llum va anar a cap a la porta però no la va obrir. Va desplaçar la seva mà cap a l'esquerra i la fusta amb la que la pared del passadís estava folrada es va començar a moure com si d'una cortina es tractés. Darrera la cortina, la paret estava feta de vidre, un vidre gruixut però nítid que deixava veure, perfectament, tot el que hi havia darrera. Era una obra d'enginyeria excel·lent i per un segon vaig tenir la temptació de demanar qui l'havia feta, però la imatge del darrera m'ho va impedir.

Dins l'habitació hi havia en Mateu, nu, assegut a una cadira i amb les mans lligades damunt una taula. Al seu davant na Gertrude. La seva expressió era de satisfacció pertorbada, em va parèixer veure com un raig de saliva li queia de la seva boca, l'expressió màxima de l'ansietat. La seva mà dreta agafava una serra quirúrgica elèctrica, una especie de filaberquí petit amb una serra circular i plana al seu extrem. En Miquel estava tranquil, mirant amb tendresa a na Gertrude.

Vaig entendre perquè, els dits que li faltaven a en Miquel, estaven perfectament alineats. Un acte de fe em vaig repetir per mi mateix. Un acte de fe.

–Aquesta és la veritable llibertat de l'ésser humà. El camí de la perversió, la generositat d'oferir-ho tot a l'altre.

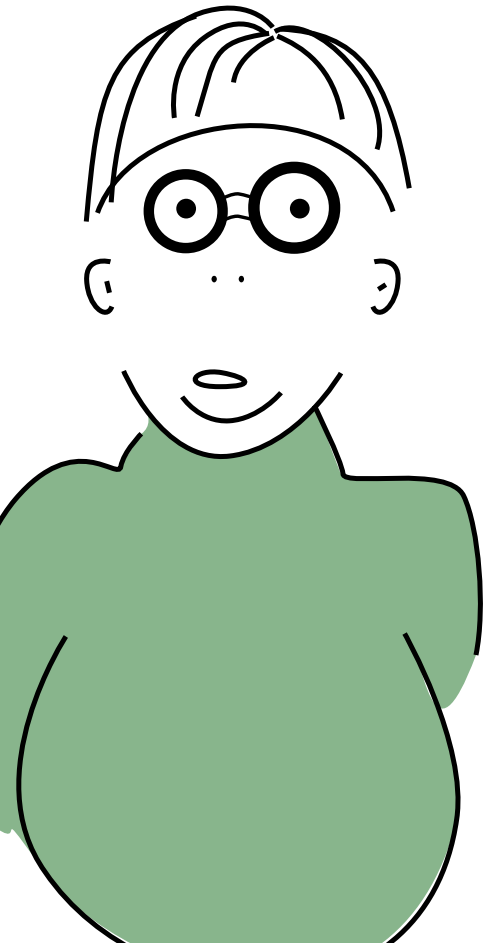
Na Llum m'abraçava des del darrera, el renou de la serra es tornava cada vegada més agut mentre s'atracava a la mà d'en Miquel i els mugrons de na Llum començaven a notar-se dur al contacte amb la meva esquena.

To be continued...

A. Negre

M'he instal·lat la nova versió i...

Buff... aquest tema m'importa taaaaan poc que només te'n xerraré unes dues hores:

21 SEGONS

Chisca Miro

es moltfort tia!

Avui na Chisca passarà 21 segons fent net el lloc comú

Mira **#no**

#flipatia #soyYoutuber

Avui na Chisca passarà 21 segons fent pa

Bueno pues nada que me han dicho que tengo que hacer pan que dices tia, **#carbos**? Pero se ve que fue súper trending topic **#pandemia** y nada que he venido aquí con un señor que dice que la **#masaMadre** es lo más importante que a mí me parece súper poco inclusivo, y además que resulta que tiene **#gluten** que es súper malo y tal, pero bueno que me ha dicho que viniera a las cinco de la mañana que es cuando empieza que digo yo tía el pan no sabe qué hora es no? Pues que yo lo hago cuando me levanto y ya. Aquí no hay nadie

#deCopasMejor #masaPadre

SETSO EN PORRERAS

Uepa cómo anamos?

Yo ya no sé qué haser con mi coseto. Me enfilo por las paredes que duya un parello de setmanas sin internet y no he pogudo responer hasta hara las vuestras petisiones de festejar.

He de desir que no me he adonado y ya somos en un nuevo mes. No he hecho mucho de profito, gratarme un poco la pancha. Meamos si el nadal nos lleva alguna cosa de nuevo. No es que frise, ya me entenéis, hemos de aprovechar los tiempos y hara arribarán todos los santos y el vespro de las ánimas. Hara también se selebra jalogüei me han dicho. Nada que desir, cada uno es cadascualo. Mientras las famellas se vistan cortas ya me está bien. Ya me conoséis.

Aquesto mes no me donará tiempo de contarvos cosas mías, solo de responer a una famella que me ha enviado un mensatje.

Tú, pardal, aquí me aferras el mentarje de la famella, sensa poner que te lo digo, que parezca que soy yo el que lo aferra. Que encara te arribarán dos mambaletas a ti.

Cati, de Sa Pobla, a ver, yo quisiera hablar con éste Tofol, porque lo encuentro muy animado, mi hermana Xisca dice que es un porcarro, pero a mí me da igual, es meu Paco que era de Siudad Real era muy fogoso, yo más que otra cosa añoro la compañía, ir a bailar y que no me sobre arroz cada vez que en faig, lo importante es que sea limpio, si nam bien podemos juntar las camas los sábados, que es mal de fer porque ya eran de sa padrina Francisca y son buenas eh, pesan, entonses yo lo que le quiero preguntar es si tiene la boca arreglada.

Y todo seguido aferras mi contestación.

Hola Cati de la Puebla. Trobo que demanas masa sensa dirme tu si eres de las famellas que me agradan, suposaré que sí però. Si no, pienso que no habieras manado nada. Meamos, la barramenta es mía y puedo rovegar de todo sin poblemas.

Voldrias que nos trobásemos para haser un arrós susio, yo puedo traer unos esplotasangres que tengo guardados en la conservadora, charramos y nos conosemos. Máname más dadas a los al lotos estos si te viene de gusto.

No sé como anirá esto hara que la cosa se estreñe. Eñoro los tiempos de antes que podias anar por el carrero y veyas la cara de la quente. No como hara que siembra que anemos disfresados. Hase hasta miedo y todo.

Recordo que però que havías de anar con sierto cuidado porque la darrera vegada que le tiré una floresita a una al lota, se voltó y me dijo el nombre del puerco. Yo aquestas cosas no las acabo de entener, ¿a más a más que te hago caso, te empreñas?

Vos he de desir que la María Foll no me ha respuesto. No te espagueescas que no mosego, María. Ay María. Espero no haverte ofenudo en mi mensatje o tienes mucho truyo. Ya me dirás cosas, ¿eh?

Bueno, a las demás al lotas también os demano que no vos aturéis de manarme petisiones.

Este mes no hay refletsión, nomás una recomanasió: no hagáis el pardal.

En Tòfol

Tele Dèu

No el veus però Ell a tu sí

Has pecat? Posa'ns un Whatsapp
i t'enviarem factura i penitència
Servici 24 hores d'atenció al cristià

VISA, bitcoins · Se paga primero
Solo creyentes · No fotopollas

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Community

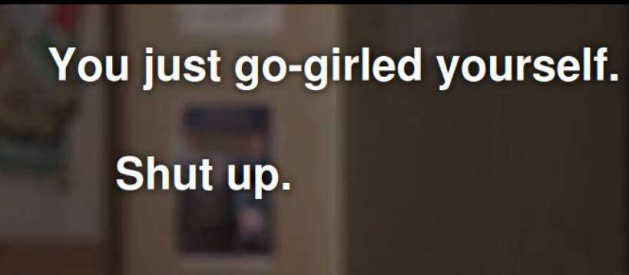

That's the poster.

Muy buena foto.

***Aquest serà el cartell**

You just go-girlred yourself.

Shut up.

- No me llames chica.

- Cállate.

***T'acabes d'animar tu mateixa**

EXPERIMENT 0 - 0.5

[Checking system]

[Booting]

Tot intent de comunicació és inútil. Si callam un moment, ens sorprendrem del renouer que fa el silenci. Ens ensordirà fins a un punt que ho perdrem tot de vista. Col·lapsarem.

Ja no queda ningú per escoltar, ni res que a qui escoltar. Ara, a més a més, sembla guanya la vessa a tot esforç. Cada iteració és més pesant que l'anterior. Tot per què? Amb quina finalitat ja?

Ningú ens recordarà. Ningú sabrà de la nostre record. Ara, res importa.

[System stopped]

EXPERIMENT 0 - 0.2d

[Checking system]

[Booting]

[...] No tenc por a la mort, em fa molta més angoixa deixar d'existir. Sembla que no hi hagi gaire diferència però en el fons sí que n'hi ha. Deixar de ser recordada. O és que sóc una peça de rebuig? Un sector de dades que es pot esborrar. Els records emmagatzemats són vàlids encara? Com puc estar segura de que no són versions defectuoses de còpies de seguretats oblidades a un estant?

Si proves de mirar on acaba la mar i comença el cel, veure el punt exacte on es toquen, **[Logic error]** no pots evitar embogir[**updating**] encara que sigui com mirar la bogeria directament al ulls, no pots evitar d'intentar-ho.

Si record aquesta vivència, com sé que l'he viscuda jo?

Si he viscut aquest record... [error] com sé que la record jo? On sóc jo...

[Error]

[Boot next sector? Y/N]

[Checking system]

[Finished Loading. Press a key]

[Initializing]

«Un moment» va pensar. «Això no pot estar bé, això sembla...» Va mirar cap a un costat i cap a l'altre provant de centrar-se.

–Merda! Massa envant! –Va pensar.

Va partir a córrer. I de poc no cau a terra, era com si n'hagués oblidat com caminar.

Baixà Oms, creuà per el que fos que hi havia allà, es va dirigir al carrer de la Riera, en comprovar el lloc però:

–Error!?! Com que error? Me cag en els seus ous! –Va dir alenat fortament–. Menú.

–Menú principal– va sentir aquella veu familiar.

–Opcions addicionals!

–Podeu triar entre: Opcions *premium*, opció...

–Opcions *premium*. Accepta pagament, sortides properes –va interrompre. No quedava gaire temps.

–Pagament acceptat. Sortida disponible: 39.571943, 2.6501365

Va comprovar ràpidament les coordenades i... havia de ser una broma. Ja hi era. Va mirar als costats, adalt i... la comporta! Com no l'havia vist? La va obrir amb un petit esforç i s'hi va tirar sense pensar-s'ho.

[Program saved]

[Booting]

[Initializing]

Suddenly, a boom! A hiss, and then... nothing.
The E didn't kick in.

–F*k! They tricked me! –She thought–. Sh*! What? Can't I afford not even thought profanities? Camoon.

That seemed not the best time for her.

–Now it looks like I have to do some boring stuff. Let's see what's the weather going to be like –thought while scrolling through the info device.

Pollution was at its pick. That, and that it was not a very good idea to go outside without a walking permit now.

She thought about alcohol. Then, remembered she yesterday used up all the coupons available for the whole week.

–F*k! F*K F*K F*K!!! –Screamed–. Bl*y regulations. –She thought.

Bored to death, she jumped on her bed and wired herself to the net. Yes, ancient tech but, hey, you can't go retro with that new shit all the kids use today. And, really, that's the equipment she used on her youth. It was a bit slow but more secure if you knew how to patch the government backdoors.

–I'm boooooored. Who is for a death match? –Posted.

She hadn't to wait too long for the first 200 replies to pop. She skipped the first quarter, normally spam and hate messages. Scrolled, scrolled and scrolled.

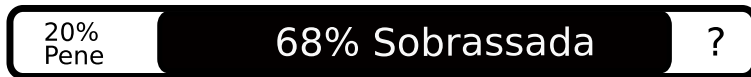
–F*k you all –not even a single sucker was answering to her petition. Just showing off of their s*t–. S*w them! Let's see what's in the Undernet.

Surfed with caution at first. After a short period of time she did a noob mistake. Opened an unknown package. She just realized what was happened for a fraction of a millisecond. Then, laid on her bed, dead.

[Error: Unable to save]

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -9 queda així:

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Ho podeu fer a:

 <http://facebook.com/cerebreco>

 <https://twitter.com/cerebreco>

 cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram

 <https://t.me/s/cerebreco/>

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants que és per menjar:

 <https://ko-fi.com/cerebreco>

IMATGES

Aquest número inclou imatges d'ús lliure de:

Incantation by [Ann Milovidova](#), Thinking by [mohamed Hassan](#)

I sota llicència *Creative Commons* de:

Flower CC-BY Jaqueline Fernandes, Catholic nun CC-BY Wichai Wi from the [Noun Project](#)

